

על הכוונת: רביסרן סעד חדאד בחברת חיילי או"ם בבסיסם בטייבה

אשתו תרו, מאירת-הפנים ממהרת לכבד את האורחים במאפה לבנוני הדומה לפיצה איטלקית. עד לפני כשלוש שנים עבדה כמורה. כעת היא עקרת-בית. מדוע חדלה לעבוד?

המזכירה הפרטית

תרו: „איך לי זמן לצאת לעבודה. לא כל כך מפני שאני צריכה לטפל במישר פחה אלא מפני שבשלוש השנים האחרונות הפך הבית שלנו לבית ציבורי. באים והולכים כל כך הרבה אנשים. אני צריכה לארח ויש לי אחריות רבה מאד, בתור אשתו של מייג'ור חדאד. פונים אלי הרבה מאנשי המקום עם בעיות, ואני צריכה לעזור להם. חוץ מזה אני המזכירה הפרטית של בעלי. כל היום אני עסוקה עם הטלפונים, ועוד יש לי חמש ילדות על הראש, שצריך לעזור להן בלימודים. לבן שלי, להאכיל, לדאוג, וזהי אחריות רבה מאד.“

האם תרו מרבה גם היא לבקר במטולה את ידידי בעלה?
תרו: „הייתי שם פעם אחת. אין לי זמן. אני צריכה לעבוד בבית.“

(המשך בעמוד 34)

חדאד: „אם תמצאי פה חיילי ישראלי אחד, תצלמי אותו ותפרסמי בעיתון. יש פה רק חיילים לבנוניים. אנחנו מקבלים תמיכה מישראל אבל מגינים על עצמנו. את רואה, יש לי בית יפה המשקיף על נוף נהדר, אבל כעת אני צריך לגור ב"מיקלט, מתחת לאדמה. מי שסובל מזה יותר מכל היא בתי הקטנה, בת השלוש. היא לא אוהבת להיות בתוך הבית. היא אוהבת להיות בחוץ, וזה מסוכן. כך שרוב הזמן היא מבלה בכי, כי אינה רוצה לרדת למיקלט.“

האם הוא מרבה בבלות עם מישפחתו?
לצערי הרב, לא. אני משתדל לקפוץ הביתה במשך היום, כשיש לי זמן. בערב אני מגיע מאוחר מאד והילדות כבר ישנות. אשתי תרו, שנולדה בהר הלבנון, נושאת בעול המישפחה. היא מגדלת את הבנות, מריצה את הבית ויש לה חיים קשים מאד, ולא קל לה.“

האם הילדות מעורבות בעבודתו? האם הוא משוחח איתן על מצבה הפוליטי של לבנון?
בשביל מה? הן צריכות ללמוד, לא צריכות להיות מוטרדות מהמלחמה. אני מתאר לעצמי שהן יודעות מה קורה. אחרי הכל הן ירדו לחיות במיקלט, אבל אני לא מדבר איתן על פוליטיקה. הן צריכות ללמוד, לעזור בעבודת-הבית. אלה לא דברים שמדברים עליהם עם ילדות.“

את המיקלט, הגראה יותר כחדר-מלחמה מאשר כבית.

הלבנוני

הטוב ביותר

אבו-אל-בנאת מוזמין את צוות העור לס הזה אל ביתו. אשתו, תרו, אשה נאה בשימלה ארוכה, ממהרת לשפות קפה תורכי. הבנות בורחות מהחדר בצחקוקים. ורק לאחר שאביהן משכנע אותן שהשד

רובה ככולה אנגלית או ערבית, או שתיהן יחד עם זאת, נוצר בקרב חייליו ואצלו מעין סלאנג חדש. הם מרבים לשרבב לתוך שיחותיהם מילים עבריות, כמו „ככה ככה“, „לבריאות“, „לא תודה“, ו„זהו זה“.

במטולה הוא בן-בית. התושבים מדברים אליו כמו אל אחד משלהם. הוא מכיר ילדים בשמותיהם הפרטיים, ומתנהג ב"בית-המלון, שבו נפגש עם צוות העולם הזה לשיחה, כבעל-בית. הוא מספר שיש לו ידיים רבים במטולה. הוא מרבה לבקר בבתיהם, ורבים ביקרו בביתו. לדבריו, הוא

הכניסה למיקלט

סעד חדאד בכניסה למיקלט ביתו. מישפחת חדאד משוכנת כי אנשי אש"ף יודעים את מיקומו המדויק של ביתם שבמרג' עיון, לכן ירדו למיקלט הבית ושם הם חיים.

עצמו אינו מרבה לשהות זמן רב בביתו, ביגלל חוסר זמן.

רביסרן סעד חדאד הוא בעלה של תרו, מורה במיקצועה, ואב לחמש בנות. הוא אומר בכאב ערבי אופייני: „מה לעשות? אני אבו-אל-בנאת. כך קוראים לי במרג' עיון. יש לי חמש בנות. אבל אין דבר, יום אחד יהיה לי גם בן. אני לא מתייאש.“

בנותיו של רביסרן חדאד, שגילן בין 15 ו-3, מתגוררות ביהד עם אמן במיקלט ביתן. מאז הפך אביהן מפקד צבא פרטי, חייהן בסכנה. ומכיוון שרביסרן חדאד משוכנע כי ביתו מוכר לפלסטינים, ירדה מישפחתו למיקלט הבית, ותחת להתגורר בבית היפה, הצופה אל העמק, היא מתגוררת בתנאי-מלחמה, כששקי חול אוטמים

אינו-נורא-כלי-כך, הן מסכימות להיגס אל המיטבח ולהצטלם. מיטבחה של מישפחת חדאד ממוקם באחד מחדרי המיקלט, אך ככל מיטבח מודרני יש בו מקרר חשמלי גדול ותנור-אפייה משוכלל. שתי הבנות הגדולות, דולי וקתי, משננות בשפה הצרפתית. קתי מבקשת מאביה עזרה במישפט שבו היא מתקשה, בת אחרת, זנה, לובשת חולצה טי שעליה מודפסת תמונתו של אביה והכתובת „מייג'ור חדאד — הלבנוני הטוב ביותר“. חייליו של רביסרן חדאד אינם נכנסים אל הבית. הם מחכים בחוץ. ליד הכניסה למיקלט יש חדר ובו מיטות קומותיים צבאיות.

האם בחדר זה מתגוררים החיילים הישראליים השומרים על בית מישפחת חדאד?

אנשי אש"ף

חיילי פידאיון, שנשבו עליידי אנשי המיליציות, מוחזקים על ידי חדאד בבית-כלא בכפר קליעה. לדבריו, הוא מחזיק בשבויים כדי להחליפם בשבויים נוצריים שבידי המחבלים. **צילם: ציון צפיר**